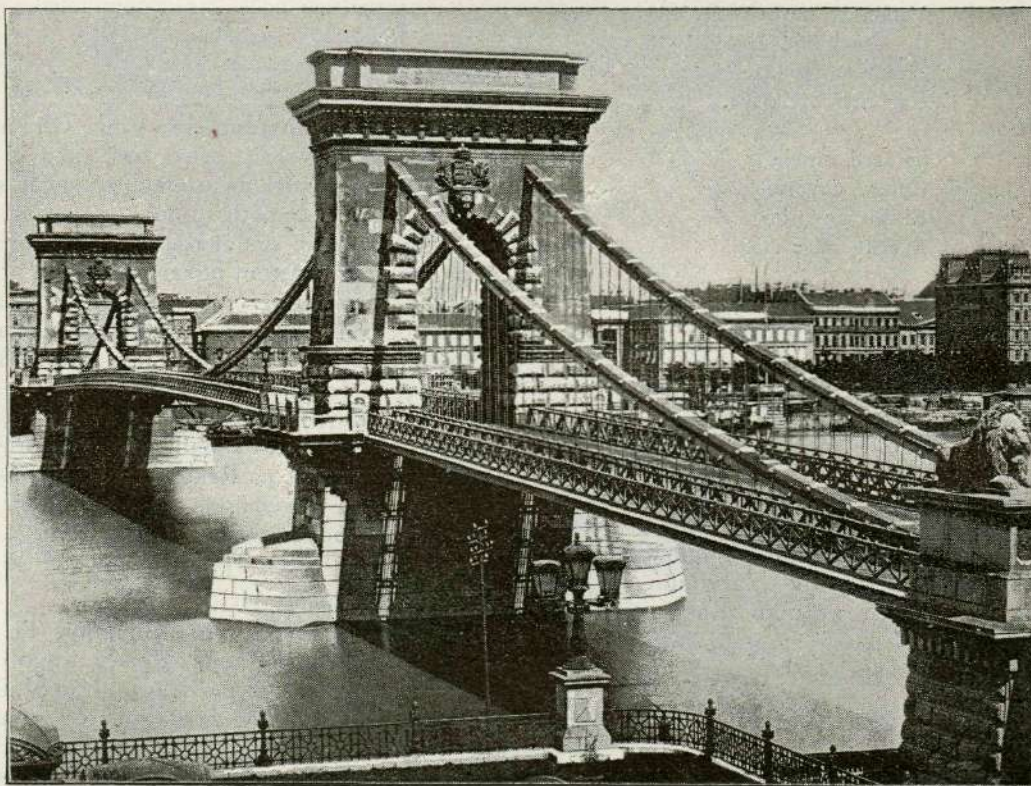

Ali se bo tudi meni tako godilo? — Vendar nisem se vsedel v lopo zato, da bi premišljeval take žalostne reči, ampak da ti popišem svoje popotovanje o teh počitnicah in pa kako se mi sploh godi. — Najprej ti pripoznam, da sem že nestrpno čakal sklepa šolskega leta. Tako sem se „drgnil“ botanike, da sem bil že ves neumen. Pomisli samo to, da sem prišel k peku ves zamišljen ter vprašal: Koliko sta dve zemlji? Šele ko je bila krava iz hleva, sem se spomnil svoje neumnosti. Pomisli, pa petošolec! A vkljub vsemu učenju ne znam botanike nič in

ne poznam skoro nobene rastline. Kar sram me je, ker vem, da olikan človek mora vedeti tudi to. Slednjič je vendar prišel rešilni dan. Profesor Marn nam je h koncu priporočal, naj dobro porabimo počitnice, nobenega dne ne zapraviti, nulla dies sine linea, vsak dan se kaj učiti, pa kaj zapisati v svoj dnevnik! Sklenil sem bil, da bom tako delal, od sklepa do zvršitve je pa dolga pot, kakor veš. —

V „perijohah“ ali šolskem naznanilu so me zopet debelo tiskali. Škoda črnila! Na katerem mestu je kdo, to je vse jedno, saj nam je pro-

Most čez Dunav v Budapešti.

fesor [latinščine parkrat navedel besede Horacove, da smo ljudje — le število, nič drugega:

Nos numerus sumus et fructus consumere
nati —

kar je po nemško prevêdel:

Wir sind Nullen, sind Bäuche, nur Frucht
zu verzehren geeignet.

Homerski smeh sevê, ko smo slišali prvič! Pa res rad bi že čital tega Horaca, ki tolikrat slišim o njem. V osmi šoli pride na vrsto. A sedaj na počitnicah res nisem za nobeno drugo rabo: samo jedel bi, in kjer zapazim kako zrelo jabolko ali hruško, takoj je po njej. Kaj hočeš:

fructus consumere nati! — Šestošolec Rajtguzen, ki je bil to polletje prvi, je bil tisti dan tako vesel, da je celo ljubo dopoldne in še popoldne hodil za vodó, kjer prodajajo Vipavke sadje, pa kupoval in jedel od samega veselja, da je — prvi v šoli. Wir — sind Bäuche!

Še dopoldne sem jo mahnil proti domu. Načelo imam: iz Ljubljane kolikor mogoče hitro, saj je zadosti deset mesecev tičati v njenih starih zidovih. Dečki, ki sem jih poučeval, izdelali so vsi. Hvala Bogu! Pri Bočkovih je bila ločitev malo huda. Mali Vladimir, ki je izdelal tudi z odliko, navadil se me je tako, da se ni hotel ločiti od mene. Prosil in maledoval je